

det Uvæsen, som den kontrolerede Prostitution er, men vi have aldrig været saa nær ved at komme til Ende med denne Sag, som vi ere i dette Øjeblik. Selv om ikke — hvad hverken jeg eller andre ville paastaa — dette Lovforslag er fuldkomment i alle Enkeltheder, tror jeg dog, det vil være uforsvarligt at lade denne gunstige Lejlighed til at faa en Løsning paa det foreliggende Spørgsmaal glide os af Hænde.

Jeg tror ikke, og det gøre vist heller ingen andre, at vi nu gaa til at afskaffe Prostitutionen, men det er heller ikke Meningen, for vi vide, at det er umuligt at gøre det ad Lovgivningens Vej, men vi kunne faa det offentlige Autorisationsstempel slettet, som nu hviler over Prostitutionen, vi kunne fratage disse indskrevne Kvinder det Vaaben, de nu benytte, for at naa fremad i deres Erhverv, at de have Politiets Tilladelse og Lægernes Attest for at være friske og raske, saa at ingen risikerer noget ved at benytte dem. Lægerne ere endelig komne til at se, at det er falskt, at Kontrollen byder nogen virkelig Garanti. Det har varet længe. Vi have tidligere hørt fra Lægestandens Side de kraftigste Protester mod at gaa bort fra Reguleringen. Det gik ikke an, Reguleringen var nødvendig for at holde Smitten indenfor rimelige Grænser. Vi have altid hævdet, at det var falskt, Reguleringen frembød ingen Sikkerhed, den bød ingen Garanti, tværtimod fremmede den maaske paa mange Maader Udbredelse af Smitte. Vi ere nu glade ved, at Lægerne endelig ere komne til det samme Resultat, idet de indrømme, at der ikke bydes Garanti eller Sikkerhed ved den Undersøgelse eller Regulering, som Prostitutionen hidtil har været underkastet. Vi ere glade ved, at det kan lykkes nu at faa dette Lovligheds Stempel taget fra Utugtserhvervet.

Nu er der jo fra Mindretallets Side stillet adskillige Ændringsforslag til det foreliggende Forslag, men jeg kan ikke indse, at de i Virkeligheden indeholde Forbedringer deraf. Det hævdes stærkt, at Bestemmelsen om Løsgængerilovens Anvendelse overfor enkelte af dem, der drive det Erhverv, er en Klasselov. Det er i og for sig selvfølgelig rigtigt. Løsgængerireglerne ville altid komme til at virke som Klasselovbestemmelse, thi den, der har andet at leve af, falder ikke under denne Bestemmelse, men jeg mener, at de, der ikke have andet Erhverv, de, som leve udelukkende af Utugtsevirsomheden, maa finde sig i at falde ind under den Bestemmelse, her er foreslaaet. Vi kunne ikke sige, at

denne Forretning skal gaa frem for andre, hvorved Folk opholde Livet, eller at det skal være mere lovmedholdeligt at drive Utugt som Erhverv end at gaa omkring og betle og tigge Føden, naar de ikke kunne erhverve den paa anden Maade. Betlerne falde ind under Løsgængeriloven, og de ere daarligere stillede, kunne med mere Ret paakalde Folks Medlidenhed end disse Kvinder, som ofte kunne faa andet Erhverv, men mene, det er mere behageligt at søge Erhverv paa denne Maade.

Det er imidlertid særlig Bestemmelsen om Lægetilsynet, som har mødt Modstand fra Mindretallets Side og ogsaa fra en Del Lægers Side. Det ærede Medlem af Mindretallet, der først havde Ordet (Rørdam), udtalte, at her vare Lægerne enige. Det tror jeg ikke, de ere. Der er ganske vist adskillige Læger, der have den anførte Mening, men jeg forstaar ikke, hvorfor Lægerne skulle være saa utilfredse med de Bestemmelser, der ere truffene i §§ 6 og 7. Jeg kan ikke forstaa, at det kan genere en eneste Læge, at disse Bestemmelser staa der. Det forlanges, at Lægen, som behandler Personer, der ere smittede med veneriske Sygdomme, skal føre Tilsyn med, at Kuren bliver bragt til Ende, og at Patienterne ikke løbe fra dem halvt kurerede og saa gaa omkring og tro, at de ere friske og raske og brede Smitten videre. Jeg kan ikke forstaa, at det har noget som helst afskrækkende for en samvittighedsfuld Læge. Jeg kan tænke mig, at en samvittighedsløs Læge vilde benytte Bestemmelsen til at udbytte og chikanere Patienterne, men saa er det dog saaledes; at Patienten har Lov til at forlade ham. Hvis en Patient er kommen i Klørne paa en saadan samvittighedsløs Læge, kan han søge en anden, og naar han fremviser Attest for at være tagen under Behandling, er det jo godt. Jeg mener, at det er baade i Patienternes og Lægernes Interesse, at de, naar de have begyndt Lægebehandlingen, blive ved, indtil de ere kurerede, og jeg kan ikke indse, at det kan være i mindste Maade generende enten for Lægerne eller Patienterne, naar det er en hensynsfuld Læge. At Lægerne skulle indberette til Stads- eller Distriktslægen, at denne Bestemmelse er bleven overholdt, og at det kan være generende, at de skulle angive, hvor mange Personer de have givet Paalæg efter § 6, forstaar jeg ikke. Der staar jo ikke i Paragraffen noget om, at Lægen skal navngive disse Patienter, som han har haft under Kur, og derved altsaa bidrage til, at Patienterne muligvis faa det